

GAZETE YBFL

SAYI 52

28.11.2022

Öğretmenler Günü Kutlu Olsun

GAZETE YBFL olarak tüm öğretmenlerimize sevgilerimizi gönderiyoruz. Aydınlığa giden yoldaki rehberlerimiz olan öğretmenlerimizle umudumuz hep taze kalacak.

27 SENE

27 senelik öğretmen oldum ben.
Renk renk çiçekler gördüm;
Hayatlarına dokundum onların,
Hayatıma dokundular onlar ise.
Ne güzel şeymiş öğretmen olmak;
Bilgi ve ilim öğretmek için gelmek,
Teneffüslerde can alıcı sorularıyla boğuşmak,
Her yeni harfte farklı bir heyecan duymak,
Daha önce tadılmamış duygular tatmak,
Her doğru yanıtlarında Nobel kazanmışçasına sevinmek.
Hiç kimse bilmez bu duyguları öğretmen olmadan önce;
Her yeni güne ayrı bir hevesle hazırlanmak,
Kapağı açılmamış kitapların ilk okuyanı olmak,
Ona yeni cümleler ve virgüller eklemek,
Sen kitapları ne kadar detaylı okursan o kadar iyi anlarsın anlatılanı,
O kadar dokunur kitap senin hayatına.
Her çiçek farklı bir renk, farklı bir koku;
Her sene yeni bir çiçek, yeni bir şekil;
Bu şekiller ve kokular dokunur hayatlarımıza.
Her birini koklamak o kadar güzel bir deneyimdir ki.
Çünkü bilirsin bu koku bir gün çok güzel yerlerde olacak;
Belki mutfağının tasarımına o kokunun eli değmiş,
Belki içtiğin ilaçta o çiçeğin özü var;
Düşünmesi bile ne kadar keyifli, hayatlarına dokunduklarının böyle yerlere gelmesi.
Bundan 20 sene sonrasını düşleyerek çıktım hep o kapıdan;
Hangi kitap kimlere ne öğretmiş, kendisi ne öğrenmiş,
Ben ona ne kadar cümle ekledim, ne kadar yararı oldu,
Kimler ona ne tecrübeler edindirdi,
O kimlerin hayatına ne kadar dokunabildi.
Belki de 27 senelik öğretmenlik hayatım hep bu şekilde;
Sorular, çelişkiler, varsayımlarla geçti.
Belki de bu yüzden öğretmenim;

Yücel Boru Fen Lisesi
Öğrenci Gazetesi

Yücel Boru F.L.
Adına Sahibi

İsmail BOĞA

Yayın Yönetmeni

*Sevgi Akbaba
TDE Öğretmeni*

Yayın Kurulu

*Arif Dülger
Mdr. Yard. /Yayın Danışmanı*

*İrem Üçer
Editör*

*Havva Gül Küçükaydın
Grafik Tasarım*

*Arif Bekdik
Yazar*

Yazım Kontrol Ekibi

*Tuana Erdem 11/A
Enes Çağlayan 11/A
Burak Yusuf 11/B
Burak Battal 11/D
Dila Demircan 11/D
Yağmur Okan 12/C*

Yazarlar

*Mina Güler 10/B
Ayşegül Sevim 11/B
Arif Bekdik 12/B
Şevval Tekir 11/C
Hatice K. Tezcan 9/C*

Tuana PERVELİ 10/E

Nurcan Polat-Tarih Ö.

*Sevde Bahadır-Kardeş
Okul*

Dağıtım

Basılı ve Dijital

İletişim

ybfl.gazete@gmail.com

Her kitaba her çiçeğe farklı bakabildiğim için,
Belki de içimdeki öğretme ve öğrenme isteği-
me karşı koyamadığım için.

Benim içimdeki de bir tutkuymuş demek ki,
Hayatlara dokunmak ve çiçeklerin büyüyebi-
leceği bir ortam hazırlamak.

Siz çiçekler hep büyüyün,

Siz kitaplar hep anlatın,

Ama asla sizin hayatınıza dokunan o öğretme-
ni unutmayın!

Tuana PERVELİ
10/E

2222

Olmayacak, kabul etmem zaman aldı
Aramızı başka eller, dudaklar sardı
Hiç sevmedin zaten, yalnız umut vardı
Hala gözlerinde, sözlerinde o kaldı

Senin için yazdığım son satırlar mı, sanmam
Ama bir daha o tatlı gözlerine kanmam
Hayatım, ne güzel olurduk... artık yapmam
Gururumu ayaklar altına almam, alamam

Kaçış arabası buldum işe yarar diye
Saçlarına dokundum, sevdim güzelce
Ben aşık olmamışım sana, bak dinle
Gönlümü çaldırıyorum her güzel söze

-İçimizden biri

8 ADIMDA PROBLEM ÇÖZME

Bazen problem yaşadığımızda işin içinden nasıl
çıkacağımızı bilemeyiz. Tam da böyle anlar için;
problem çözme basamaklarını sizin için derledik:

İZİN SİLİNMEZ...

10 Kasım Özel

*Nice sevdalara değışilmeyen,
Yitirilmiş kasımlarda açan umuttur,
Bir baştır, vazgeçilmeyen...
Her şeydir o, Türkiye'mde
Dağlar, ırmaklar, ormanlar
İmza imza Atatürk yazar, Atatürk'ü
anar*

Yaşamı boyunca ulusu için çalışmış; dünya tarihinin akışını değiştiren, özgürlük aşığı, eşsiz komutan, büyük devlet adamı: Ulu Önder Gazi Mustafa Kemal Atatürk'ün, aramızdan ayrılışının 84. yılında onu derin bir saygı büyük bir özlem, sonsuz sevgi ile anıyoruz.

Bir ülkenin onur ve haysiyetini koruyarak, çağdaş ve örnek bir cumhuriyet haline getirilebileceğini bütün dünyaya gösteren ve bunu tarihe altın harflerle yazdıran Mustafa Kemal'i anlamak...

Kendinize şu basit soruları sorun:

Benim neden kendime ait adım ve soyadım var?

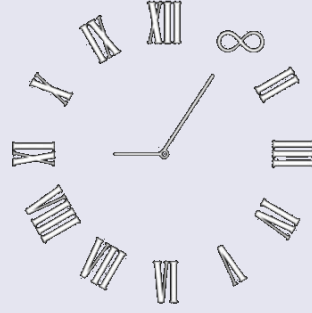
Neden bu coğrafyanın adı kendi milletinin adından gelir?

Bağımsız dalgalanan bayrak.

Minarelerde özgürce okunan ezan neyi ifade eder?

Büyük fikir adamı -Atatürk- hiçbir zaman mevki, rütbe ve gösterişi giren konularla mutlu olmaya çalışmamıştır ona göre gerçek büyüklük fikirleri uğrunda savaşmak ve gerektiğinde bu yolda her şeyini feda edebilmektir.

Savaş meydanlarında zaferden zafere koşan bir komutan, kararlı bir devlet adamı olan

Atatürk, aynı zamanda bir iğde ağacının kesilmesine üzülen, ulu bir çınarın görkeminden büyülenen, yüreği sevgi ve şefkat dolu bir insandır.

Büyük liderin kişiliğini oluşturan etkenler arasında doğa sevgisi ve çevre anlayışı büyük yer tutmaktadır.

1930 yılında Yalova'daki köşkte yaşanan bir olay, Ata-

türk'ün çevreye verdiği önemin çok ilginç bir göstergesidir. 1930 yılında bir çınar ağacının tek dalını dahi kesmemek için, o yılların teknolojik imkanları ile bir bina 4.80 metre kaydırılmıştır. Bu olay, bir çevre bilinci abidesidir. Yürüyen köşk, Atatürk'ün çevre anlayışının ve doğa sevgisinin eşsiz bir sembolüdür. Atatürk'te liderlik ruhu çok gelişmiştir. Lider Atatürk'ün kişiliğini oluşturan özelliklerden biri, belki de en önemlisi, ileri görüşlülüğü olmuştur. Onun kişiliğinin bu yönü kararlılığı ile birleşince gerçek gücünü göstermekteydi.

Atatürk aynı zamanda insan sevgisinin ve insanlık ülküsünün de temsilcisidir.

Şu hadise insan Atatürk'ü çok iyi anlatan bir örnektir. 24 Temmuz

1922'de Konya'da General Townshend şerefine verdikleri ziyafette, sofradan kalkılacağına yakın kolundaki saati çıkararak generale şunları söylemiştir: "Bu saati bana Anafartalar'da bir Türk askeri, ölen bir İngiliz subayının kolundan çıkardığını söyleyerek getirdi saatin

arkasında subayın künyesi yazılıdır. Bu subayın ailesine arattımsa da bulamadım. İngiltere'ye döndüğünüzde ailesini bulur ve saati verirsiniz, çok memnun olurum.” Atatürk'ün bu insanı yönü dolayısıyla, milli nitelik taşıyan eseri Türk İnkılabı, bütün insanlığın hayranlığını üzerine toplamaktadır.

Atatürk çok vefalı ve hatırlı bir kişilik yapısına sahiptir. Selanik Askeri Rüştiyesinde okurken kendisine büyük ilgi göstermiş olan Fransızca öğretmeni Yüzbaşı Nakiyüddin Bey ile 22 Eylül 1924'te Samsun'da öğretmenlerin verdiği bir çayda karşılaşan Atatürk'ün onun hakkında söyledikleri, kişiliğinin bu yönüne bir örnektir. Şimdi burada bir yüce kişiye rastladım. O benim rüştiye birinci sınıfta öğretmenimdi. Bana henüz ilk bilgileri öğretirken gelecek için ilk fikirleri de vermişti. Demek istiyorum ki; ilk ilham ana baba kucağından sonra okuldaki öğretmenimin dilinden, vicdanından, terbiyesinden alınır.

Atatürk'te yurt sevgisi de coşkun bir seldir: Kral Edward İstanbul'a geliyor. Yattan iniyor. Motorla Dolmabahçe Sarayı'na gidiyor motor rıhtıma yanaşırken sallanıyor, nasılsa kralın eli rıhtıma değişiyor, tozlanıyor, Ata-

türk, kralı tutup rıhtıma çıkarmak için elini uzatıyor, kral da kirli elini vermek istemediği için cebinden mendili çıkarıp silmek istiyor. Atatürk, gülümseyerek sözleri söylüyor: **“Majeste; O benim Yurdumun toprağıdır, elimi kirletmez”** kralın elini silmesine vakit bırakmadan kolundan tutup rıhtıma çekiyor.

Yazıma Atatürk'ün sözleriyle son vermek istiyorum. *“Ben manevi miras olarak hiçbir dogma, hiçbir donmuş ve kalıplaşmış kuralı bırakmıyorum. Benim manevi mirasım ilim ve akıldır. Benim Türk milleti için yapmak istediklerim ve başarmaya çalıştıklarım ortadadır. Benden sonra beni benimsemek isteyenler bu temel eksen üzerinde akıl ve ilmin rehberliğini kabul ederlerse manevi mirasım olurlar.”*

Nurcan Polat
Tarih Öğretmeni

(S)ON KASIM

HİKAYE

Aylardan kasım; sonbaharın kendini gösterdiği, ağaçların bile hüzünden yapraklarını döktüğü bir gün. Hava gri, güneşin geri çekilip gizlice ağladığı bir gün; Kasım 10.

Ben Hafsa 'da yaşayan anne ve babamı kaybetmiş, dayımla hayatımı geçiren cumhuriyete sadakatle bağlı bir genç kızım. Atatürk'ün Cumhuriyet'i, Türk İstiklalini ilelebet muhafaza etmek için emanet ettiği gençlerden biriyim. Güne, hiç beklemediğim bir haberle uyandım. O, gitmişti. Ülkemizin güneşi batmıştı. Meğerse herkes gibi hastalığı da onu çok sevmiş. Bırakmamış peşini. Uzman hekimlerin yaptığı konsültasyon neticesinde, Atatürk'ün karaciğerinden hasta olduğu anlaşılmış. Tabii bize, Türk halkına, hemen verilmedi bu kara haber. Artık Atam ne kadar hastaysa; 18 Ekim günü, 1938'de bir bildiri yayınlandı. O kara bildiride Ata'mın çok hasta olduğu yazılıyordu. Yüreğime o günden sonra bir ateş düştü ve o ateş asla sönmedi.

Her an Büyük Lider'i düşünüyordum. Aklımda 28 Mayıs 1919'da yanıma, Hafsa 'ya, gelmesi dönüp duruyordu. Bizim lokantanın üst katında bir pansiyon vardı. Ata'mız ise bağımsızlık meşalesini yaktığı Samsun'da iki gün kaldıktan sonra yanıma geldi. Ben o sıralar beş-altı yaşlarında haylaz bir çocuktum. Lokantanın etrafında koşar

dururdum. İşte 28 Mayıs günü yine koşarken birine çarptım. İlk başta afalladım. Kafamı kaldırmamla hayranı olduğum başkomutanı gördüm. Hemen geri çekildim ve ellerimi eteğimde birleştirerek selamladım onu. O,

Mina Güler 10/B

gerçekten çocukları çok sevdi. Beni de çok sevdi. Saçlarımın kıvrıcıklığı çok hoşuna gitmiş olmalı ki bana: "Senin saçların da çok güzelmiş" dedi. Allah'ım dünyalar benim olmuştu. "Salla bakalım o güzel saçlarını da görelim" dedi. Hemen salladım. Saçlarım, salladıkça kabarıyor; kabardıkça okşuyordu saçlarımı büyük bir şefkatle. Oyun haline getirmiştım bu mevzu-yu. Nerede Atatürk'ü görsem saçlarımı sallıyordum. O günden sonra ben ona "Türk Dede" diye seslendim. Bu da onun epeyce hoşuna gitti.

Bir gün dayımla lokanta için bal almaya Kars'a gittik. Meğerse o gün "Türk Dede'm" geliyor-muş. Kars'a. Kars'ta büyük bir şenlik, büyük bir coşku var tabii. Hatta "Hoş Gelişler Ola Mustafa Kemal Paşa" şarkısını yazmışlar Ata'mız Kars'a geliyor diye. Herkes bir ağızdan bu şarkıyı söylüyordu. "Türk Dede'mi" gördüm. Görür görmez saçlarımı sallamaya başladım. Hemen beni fark etti. Tanıdı beni. Yanıma geldi. Saçımı okşadı yeniden.

Şimdi o saçlarımı şefkatle okşayan pamuk eller toprak mı olmuştu? Ülkemizden bir yıldız kayıp gitmiş miydi? Hayır! O asla gitmedi. Belki bedeni bizimle olmayabilir lakin düşünceleri, hedefleri, gayeleri hep bizimle yaşıyor. Bu kara günde sadece bedeni ayrıldı bizden. Oysa ruhu hep yanımızda, hissediyorum.

O, insanlık tarihinin nadir yetiştirdiği liderlerden biridir. Ölümü; yalnızca ülkemizde değil, tüm cihanda büyük bir yankı oluşturmuştur. Minnettarız sana Şanlı Lider. Huzurla uyu. Merak etme, bizler Cumhuriyet'in bekçileriyiz. Cumhuriyet bize emanet "Türk Dede".

ÇİZİM

HİKAYE

Ayşegül Sevim 11/B

Elinde çizim defteriyle İstanbul'un eski sokaklarından geçerken duraksadı. Üstündeki ince, siyah hırkaya sarıldı. Kış geçmiş olsa da hâlâ soğukluğunu hissettiriyordu. Geceki yağmurun ardından bıraktığı minik su göletleri ayakkabılarını ıslatmıştı.

Bu soğukta sabahın erken saatlerinde dışarıda dolanmasının tek nedeni vardı: Duygularından kaçmak. Ne gariptir ki bunu da duygularını boşaltarak yapacaktı. Resimleri ona yardımcı olurdu her zaman. Bu sefer de öyle olmasını diledi.

Önünde durduğu kitapçıya baktı. Vitrinlerindeki "çok satan" kitaplara ve yıldızlarla süslenmiş raflara göz attı. Küçükken gittiği sahafı hatırladı. Tozlu rafların arasında kaybolmasını... "Özlem" diye düşündü. Özlem duygusu olabilirdi bu seferki kaçıışı. Yakınlarda çizim yapabileceği bir yer yoktu. Her zaman gittiği parka gitmeyi düşündü. Yolda kahvaltısını da yapardı. İndiği yokuşu çıkmaya başladı. Acelesi yoktu, bir işe yetişmesi gerekmiyordu. Sadece çizimini yapmak istiyordu. İçindekileri boşaltmayı...

Son aylarda yaşadıklarını düşündü. Ne zorluklar geçmişti başından. Ailesi bir günde kayıp gitmişti hayatından. Küçük Kerem'inin son kahkahaları çınladı kulağında. Annesinin asla dinlemediği nasihatlerini işitti ardından. Tekrar olsaydı da dinleseydi, kızsaydı, bağırsaydı, çağırırsaydı... "Neden sadece ben?" diye yaktı. "Ölüm bir cezaysa neden bu ceza-yı geride kalanlar çekiyor?"

Ağladığını veya parka yaklaştığını fark

etmemişti. Her zamanki gibi yaşlı söğüdü'n altında yerini almıştı. Kulaklığını takıp sakın bir çalma listesi açtı. Duygu ve düşüncelerin köleliğinde kalemni hareket ettirmeye başladı. Ne çizdiğini, nasıl çizdiğini bilmiyordu. Sadece kalemnin dansına eşlik etti.

Kaç saat geçti, hangi şarkıları dinledi bilmiyordu. Havanın kızıllığı gitmiş, yerini mavilere ve bulutlara bırakmıştı. Kuşlar uyanmış, dünya yeni bir güne başlamıştı bile. "Dünya sen aileni kaybettin diye durmuyor, her gün aynı neşeyle dönmeye devam ediyor." diye düşündü...

MASUM VE TEMİZ

DENEME

Hatice Kübra Tezcan 9/C

Onların ne suçu vardı peki? Hep büyükler başlatmamış mıydı bu iğrenç savaş dönemlerini? Peki, bir yandan harap olan memleketlerine ne demeliydi? Seyirci kalamazlardı ya! Kalmadılar da. Onlar o küçücük yaşlarına rağmen memleket sevdasıyla yanıp tutuşan kalplerine söz geçiremeyen mucizelerdi. Onlar Kurtuluş Savaşı'nın çocuk melekleriydi.

Kurtuluş Savaşı'nda pek çok evladını şehit veren Maraş'ta çocuk kahramanlar önemli rol oynadı. Fındıklıoğlu İbrahim, Sait Yalçın, Kısakürekzade Şahap, Etlioğlu Ahmet Duran, Bombacı Ahmet, Şekerci Ökkeş ve Çuhadar Ali; çocuk olmalarına rağmen canları pahasına Milli Mücadele'de yer aldı. Kimi savaş esnasında şehit oldu kimi de gazilik gururunu yaşadı.

Fransızların Maraş'ı işgalinde cepheye koştuğunda annesinin, "Henüz küçüksün, seni hemen vururlar oğlum!" dediği Şekerci Ökkeş, "Yaşım küçük ama imanım büyüktür anne. Şehit olacaksam, vatan ve millet uğrunda şehit olacağım. Ben ölmeliyim ki düşman sizlere ilişmesin." diyerek büyük bir cesaret örneği gösterdi.

Bombacı Ahmet ise harbin en şiddetli zamanlarında kaledeki mücahitlere mühimmat ve erzak taşıdı. Ahmet'in 17 yaşında vefat ettiği biliniyor.

Milli Mücadele'nin ardından Ankara'ya

davet edilen Etlioğlu Ahmet Duran'ın madalyası ise bizzat Gazi Mustafa Kemal Paşa tarafından göğsüne takıldı.

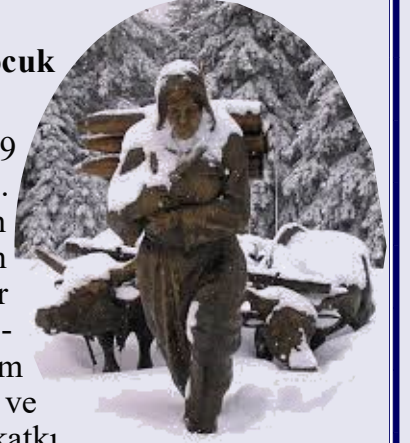
Ermeniler tarafından öldürülen 2 Türk'ün intikamını almak için yola çıkıp, 3 Ermeni çete üyesinden ikisini öldürüp birini yaralayan Çuhadar Ali ise henüz 17 yaşındayken şehit oldu.

Erzurum'un Çocuk Kahramanları

Erzurum'da, 1889 yılında Sultan 2. Abdülhamit Han tarafından kurulan ve günümüze kadar yaklaşık 50 bin mezun veren Erzurum Lisesi de eğitim ve bilime sağladığı katkı kadar cephelerde orduya verdiği destekle de biliniyor.

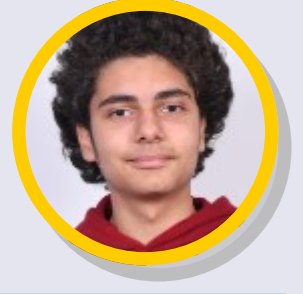
Lisede eğitim ve öğretim gören 10-15 yaşlarındaki çocuklar, yatak çarşaflarından çuval yaparak 1914'te Sarıkamış Harekatı'nda cepheye orduya destek için sırtlarında erzak ve mühimmat taşıdı.

Vatan savunmasında önemli bir görev üstlenen çocuklar, 1915 Çanakkale Savaşları'nda ise cepheye savaşırken şehit oldu. Çanakkale'ye giden öğrenciler dönmediği için Erzurum Lisesi o dönemde 3 yıl boyunca mezun veremedi. Oysaki masum ve temiz çocuklardı onlar. Çocuk olmasına çocuktular ama ya o yere göğe sığmayan cesaretleri? Ya da vatanlarına olan o bağları? Onlar da mı çocuktular? Biz olsak şüphesiz biz de aynısını yapardık lakin yoktuk. Bu saatten sonra yapabileceğimiz tek şey tüm çocuk kahramanlarımıza minnet duymak. İyi ki vardınız.

UYGUNSUZ KARELER

HİKAYE

Arif Bekdik 12/B

Stüdyonun kapısına geldi. Anahtarı çevirirken havada dans eden nefesini bir süzdü, hava soğuktu ama stüdyosunun ona her şeyi unutturma gibi bir huyu vardı. Hayatında ne olursa olsun o stüdyoda sanki şifa bulurdu, kendisi de bulamadı zaten bunun sebebini. Ona sorsanız sebezsiniz, komşularına sorsanız sanat aşkı. Başka hangi fotoğrafçı saatin beşinde stüdyosuna giderdi ki zaten, etraf buzken kim göze alırdı ki o kadar yolu. İşte tutkuların en büyük tehlikesi budur ya; insanın ruhu duymadan isteklerine tapmaya... Neyse ki sannattı bu, bizim fotoğrafçıda. Meslektaşlarına nazaran onun işi düğünlerde, derneklerde fotoğraf çekip el alemin takı borçlarını belgelemek değildi. O, bunu fotoğrafa hakaret olarak görürdü. Sahte gülümsemeler, içten olmayan insanlar, daha doğrusu fotoğrafı hak etmeyen insanlar olmamalıydı fotoğrafın içinde. Tutkuların, resimden daha gerçekçi olduğu karelerdi fotoğraflar. Gereksiz ve renklere uyum sağlayamayanların işi yoktu onun karelerinde.

Stüdyo bir hayli dağınıktı ama her zamanki haliydi, şaşırtıcı değildi onun için. Her yerde elbiseler, peruklar, tahtalar, çiçekler, boyalar... Normalde toplama-

mazdı etrafı ama bugün özel bir gündü. Yeni bir mankenle çalışacaktı, ne zamandır onu bu denli heyecanlandıran bir insana denk gelmemişti. Ellerini dahi titretiyordu yani öyle böyle değildi bu heyecan, umarım kadrajı falan kaydırıp da fotoğrafı zora sokmazdı. Etrafı iyice topladığından emin olmak için şöyle bir geriden baktı, önemli olanlar elbiseler ve peruklardı; manken onları görüp kıskansa... Bunun olmasını istemezdi. Bu manken onun için çok önemliydi, bu manken onun umutlarını yeşerten biriydi. Umuyordu ki hayalleri bu mankenle gerçek olsun. Ah, bak! Elleri yine titremeye başladı. Şu heyecan yok mu, ne kadar fotoğraf çekersen çek, kaç tane mankenle çalışmış olursan ol, yine heyecanlanıyorsun ilk günmüş gibi.

Eski kapı titredi ki bu stüdyonun ziliydi. Fotoğrafçı kapıya koştu, derin bir nefes aldı ve kapıyı büyük bir gıcırtila açtı. İşte karşısındaydı. Zarafetin vücut bulmuş hali adeta, diye içinden geçirdi fotoğrafçı. Adeta bir mükemmelliğin resmiydi manken. İsmi sormaya tenezzül dahi etmedi fotoğrafçı. İçeri aldı mankeni, tek derdi fotoğraf çekmekti şu saatten

sonra. Mankene yaklaştı, elleri titriyordu ama şükürler olsun ki kırmızı elbisesini ona verirken bir sıkıntı çıkmadı. Elbise, en önemlisiydi elbise. O olmasa fotoğraf falan olmazdı. Gözleri doldu. Fotoğrafçının tutkuyla alkışlamasına ramak kalmıştı kadını. Kırmızı elbiseyi daha önce çok manken giymişti ama hiç birine bu denli yakıştıramamıştı fotoğrafçı. Harika bir kare, diye içinden geçirdi ve durmadan fotoğrafladı. Yüzlerce, binlerce, tüm hafızası dolana kadar fotoğraflarla doldurdu kamerasını. Saatlerce sürdü fotoğraf çekimi. Sanatçının elleri titriyor, gözleri heyecanla parlıyordu ama kendini durduramıyordu. Ah, bu haz! Ve birazdan gerçekleşecek mi hayalleri, bunun ümidi. Ama yeşeren ümitleri çiçek açmayacak gibiydi. Manken eski zarafetinde değildi, elbisesi dağılmaya başlamıştı. Yorulduğundan herhalde, yere çökmüş öylece duruyordu. Fotoğrafçı dayanamadı daha fazla bu manzaraya, mankeni kaldırmaya çalıştı ama işe yaramaz. Kırmızı elbise dağıldığı yetmiyormuş gibi bir de üzerine bulaşmıştı. Delirmesine ramak kaldı, elbise neden üzerine bulaşmıştı daha önemlisi nasıl bir elbise bu, dokunana bulaşıyor, Üzerinde uzun süre durunca dağılıyor. Sinirden deliye döndü fotoğrafçı,

kafasız mankeni yere geri bıraktı. Elbise desen artık bin şahit ister elbise demeye, tüm stüdyoya da bulaştı zaten. Fotoğrafçı ellerini üzerine sildi. Fotoğraf makinesine koştu, diğer çekimleri gibi olsun istemiyordu ama hayal kırıklığı. Kafasız manken hepsinde yarım yamalak yerde yatıyor, peruk bir yerde elbise bir yerde... Hepsi dağılmış. Aldı, fırlattı makineyi. Yerdeki mankene baktı, hayretler ediyordu. Kafasızlar diye, yere yığılıp gülümsemeden fotoğraf çektirmek niyeydi? Madem gülmüyordu yerdeydi, niye dur demedi ki? Böyle düşündü fotoğrafçı. Bu fotoğrafçı hiç mecaz kullanmazdı. Ne yazık ki onun mankenleri gerçekten kafasızdır. Ona dur diyemezler çünkü fotoğraf çekilmeden önce bayındırlar. Samimi bir gülümsemeyle fotoğraf çektiremezler genelde, kafaları aşağıda bir yerlerde yuvarlanıyordur. Elbiseleri üzerlerinde durmaz damardaki gibi, akıp gider. Bu adamın yaptığı sanat değil, cinayet; çektikleri fotoğraf değil, yalnızca uygunsuz kare.

Düzenleyen: Metehan Şenyar

!! DEBATE ALERT !!

Debate tournaments are about to start.

If you want to be a part of this fun event; create your group, find a name and contact us.

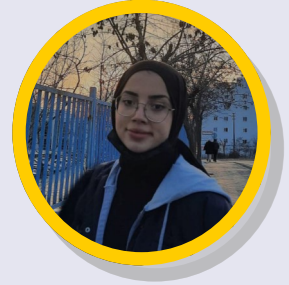
Debate is basically discussing about a certain topic that is given to you. The Turkish Debate is right around the corner, so we wanted to give you a chance to show yourselves! Last year, the debate finale was during YBFL Spring Festival and this year the plan is the same. If you want to win the championship cup, apply until this Sunday

If you've got any further questions, you can come to 11/D and ask about it.

KARDEŞ OKULUMUZ İLE ORTAK PROJELER

YOZGAT'IN ÇEKEREK İLÇESİNDEKİ **OSMAN DURMAZ FEN LİSESİ** BU SENE KARDEŞ OKULUMUZ OLARAK BELİRLENMİŞTİR. PROJE KAPSAMINDA PEK ÇOK ALANDA PAYLAŞIM YAPMAYI PLANLAMAKTAYIZ. BU ANLAMDA GAZETEMİZDE KARDEŞ OKULUMUZUN ÖĞRENCİLERİNİN YAZILARINA DA YER VERİYORUZ..

BERABER ÜRETİYOR VE PAYLAŞIYORUZ.

Sevede Bahadır

Kardeş Okul - Osman Durmaz Fen Lisesi

AHU

HİKAYE

Her sabah olduğu gibi kalktım, yüzümü yıkadım, hazırlanıp işe gittim. Bu şirketteki on altıncı yılımdı.

Yaklaşık on gündür terfi almayı bekliyorum ama masa arkadaşım Mustafa'nın bu şansı yakalayacağı konusunda aşırı tedirgin oluyorum. Pek belli etmesem de acayip uyuz oluyorum. Bu şirket için hayatımdan tam tamına beş bin sekiz yüz otuz dokuz gün verdim. Kalan bir gününde de annem vefat etmişti zaten. Bu da 40 senelik hayatımın kırk senesine bedeldi. Hala atlatamamış değilim, kendimi çok yalnız hissediyorum, hayattan keyif alamıyorum kısacası monoton bir yaşam.

Şirkete girdim, masama oturdum artık masamdaki dosyaların bana "Hoşgeldin abi." dediğini hissediyordum. Mustafa yoktu. Daha sonrasında turuncu saçlı, uzun boylu, hoş bir tarza sahip kadının topuk tıkırtılarını işittim ve arkama döndüm. Çok güzeldi. Tutuldum o an, çok heyecanlandım, elim ayağıma dolaştı, dönüp tekrar baktım. Salına salına müdürün odasına girdi. Mesai başlamıştı ama Mustafa yoktu, endişelendim çün-

kü aramızdaki masabaşı yarışını ilk defa ben kazanmıştım. Bunları düşünürken müdür odasından çıktı, arkasından da o kadın.

Müdür Bey bu kadının yeni ekip arkadaşımız olduğunu söyledi. Nasıl yani birdiler iki mi olacaklar diye düşünürken Mustafa'nın dün gece kalp krizi geçirerek öldüğünü söyledi müdür. Şok oldum, yutkundum. Aniden bir boşlukta yüzdüğümü hissettim. Tepki veremedim, ne diyeceğimi bilemedim. Müdür haberi verdikten sonra arkasına bakmadan odasına gitti. Öğle molasını bekledim, vakit gelince kendimi hemen sahile attım. Banka oturup düşündüm. Sabah gelirken uyuz olduğumu düşünüyordum ama şuan düşündüğümde hayatımda her gün görmeye alıştığım annemden sonra kalan iki şeyden birisiydi. Diğer de apartmanın önündeki kedi ve şimdi sadece kedi kaldı. Kedi ve ben. Ofise döndüm o günü zar zor bitirdim. Yeni kadının adı Ahu idi. Ahu... O günden bu güne tam üç buçuk ay geçmişti. Ahu ile çok iyi anlaşılıyorduk. Dosttuk, derttaştık. Şu umutsuz, monoton hayatıma güneş gibi doğmuştu desem yalan olmazdı. İlk günden beri

aşıktım zaten. Mesai başlıyor ben ne gözlerini ne de aklımı alabiliyordum ondan. Ahu benim için aşk-ı mukaddesti. Her şeyim oldu bir anda. Aylar geçti ne evde ne işte çalışabiliyordum doğru dürüst. Terfi olayları tekrar gündeme gelmeye başlamıştı. Elimde, aklımda ne projem varsa hepsini Ahu'ya veriyordum, onun bir gülüşü zaten benim için nice rütbeler, nice mevkiler.. Bile isteye tüm projeleri Ahu'ya kaptırmıştım. Masamdaki dosyalar "Yapma abi, etme abi" derken içimden sadece başlatmayın abinize diyordum. Her şeyimiz beraberdi Ahu ile. Eve beraber gelirdik, işe beraber giderdik, yemeğe beraber çıkardık. Şirketi bırak şu şehrin her yerinde izimiz vardı. Çok özeldi. Lakin Ahu bana aşık değildi. Olmasa ne yazar, bir bütündük zaten. Ahu sayemde terfi almış, bir üst mevkiye yükselmişti. Çok yakışmıştı ona. Masasını bilerek değiştirmişti. Hâlâ ilk günkü gibi karşı karşıyaydık. Ben de her gün onu izlemeye devam etmiştim, yüzünün her bir ayrıntısını ezberleyerek. Her şey çok güzeldi ama uzun süredir güneşli olan havada bir anda şimşekler çarpmıştı. Ahu gitmişti. Tüm şehirde aramıştım onu. Kendimde kendimi kaybetmişim adeta. Mecburi olarak şirkete gitmeye devam ediyordum ama dedikodular canımı çok sıkıyordu. herkes ikiye ayrılmıştı kimisi Ahu'nun beni kullanıp terfi alınca payına düşen fazla meblağ olan parayı alıp gittiğini

kimisi de aşık olup peşinden gittiğini düşünüyordu. Herkesin bir fikri vardı, ben hariç. Aradan aylar geçmişti bir gün İstanbul'u izlerken Mustafa'nın "Moralin bozulunca işe alıcaksın abiciğim." sözü kulaklarımda yankılandı. Haklıydı. Ayaklandım ve Mustafa'dan bana kalan tek şeyi yapmaya karar vermişim. İçimdeki öfkeyi atmak için çok çalıştım, gecemi gündüzüme kattım. Kısa zaman içerisinde teker teker kaptırdığım terfileri almış on altı Yıllık iş hayatımın hırsını almıştım. Hem de Ahu'ya karşı bir galibiyet almış gibi hissetmişim. ama bu huzur kısa sürmüştü, iş benim için bitmişti ama gömdüğüm anılar, duygular gün yüzüne çıkmaya başlamıştı. Yapamamıştım, unutamamıştım, birini daha kaybetmişim. Bir gün, Ahu ile birlikte gittiğimiz sahildeki bir banka oturmuş düşünürken çok radikal bir karar aldım. Baş edemedim geçmişle, ne Ahu gelirdi ne anılar giderdi. Ancak kaçmalıydım bunlardan.

Kariyerimin zirvesindeyken on altı yıllık bir savaşı kazanmışken her şeyi bırakıp küçük 1 sahil kasabasına taşınmam sadece 1 günümü aldı. 16 yılımız sadece 1 günde silmişim. Böylece benim için bir devir kapanmış Ahu'mu kalbine gömmüş, kendimi yalnız bir hayata mahkum ederek Ahu'ya bir kere daha yenilmişim.

BULMACA KÖŞESİ

Hazırlayan:
Şevval Tekir 11C

- 1.Merkezi sinir sisteminde miyelin kılıf üreten glia hücre türü.
- 2.Sinaptik iletimin yorulması hastalığıdır.
- 3.Beyin kabuğundaki ve limbik sistemdeki nöronların ölmesinden kaynaklanan hastalık.
- 4.İnsandaki en uzun sinir çifti.
- 5.Reseptörlerden aldığı bilgiyi beyne taşıyan nöron türü.
- 6.Sinaps halinde aksonun ucunda sentezlenen inorganik madde.
- 7.İnsülin eksikliğinde yaşanan hastalık – *Diyabetes mellitus*
- 8.Parathormonun vücutta fazla salgılanmasıyla oluşur.
- 9.Böbrek üstü bezinin kabuk bölgesinden salgılanan hormonların genel adı.
- 10.Eksikliğinde düşük tehlikesi yaşanan hormon.
- 11.Alkol etkisinde çalışması bastırıldığından denge kaybına sebep olan arka beyin bölümü.
- 12.Na⁺ pompasının açılıp içeri girdiği, impuls iletiminin başladığı evre.

